

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ζήτω λοιπὸν ὁ βασιλεύς, τὸ ἔθνος καὶ ὁ νόμος!
Ζήτω καὶ νίκην ἤρατο λαμπρὰν ὁ Οἰκονόμος.
Μόλις λοιπὸν ὁ βασιλεὺς ἀπῆλθεν ἐκ Κερκύρας,
’στὴ Σύρα δὲ ἀπέτυχε οἰκτρὰ ὁ Ἀπαλύρας,
ἀμέσως διεδόθησαν σπουδαῖα γεγονότα,
κί’ ὑπάρχει μέγας κίνδυνος ὡς πρὸς τὰ καθεστῶτα.
Κί’ εἶπαν πολλοὶ ὁ βασιλεὺς πῶς σκέπτεται νὰ φύγη,
ὅμως αὐτό, βρὲ Περικλῆ, τὸ ἔλεγαν ὀλίγοι,
ἐνῶ οἱ περισσότεροι φρονοῦν ἐν πεποιθήσει
πῶς ἀπ’ ἐδῶ ὁ βασιλεὺς ποτὲ δὲν θὰ κινήσῃ.
’Εν τούτοις ἐφθασεν ἐδῶ καὶ πάλιν ἐκ Κερκύρας,
μωρὲ μὰ πῶς τὴν ἔπαθε αὐτὸς ὁ Ἀπαλύρας!
καὶ τρέχουν πρὸς ὑποδοχὴν οἱ ὑπουργοὶ μας ὄλοι...
τί τρέχει, βρέ; τοὺς ἐρωτᾷ... μᾶς ἔφαγε τὸ βόλι.
’Εξηγηθῆτε, ὑπουργοὶ τοῦ θρόνου, τί συμβαίνει;
κί’ ἐκεῖνοι τὸν ἐκύτταζαν ὡσὰν ἀηλιτισμένοι.
’Εξηγηθῆτε ὑπουργοὶ τοῦ Στέμματος καὶ θρόνου...
Μᾶς ἔφαγαν, ὦ βασιλεῦ, τοῦ λέγουν μετὰ πόνου.
- Π.—Κί’ ὁ βασιλεὺς τί ἔκαμε;
Φ.— Οὐδόλως ἀπεκρίθη,
καὶ τότε ἡ Κυβέρνησις ἀμέσως παρητήθη.
Μετὰ μικρὸν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐρωτᾷ ἀνέτως:
ἀλήθεια πῶς τὰ πῆγατε ’στῆς ἐκλογαῖς ἐφέτος;
Μὰ πῶς; σεῖς δὲν ἐμάθατε τὰ θλιβερὰ συμβάντα;
Πόσους ἐσεῖς κερδίσατε; ... ὡς ἔγγιστα σαράντα.
Καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις πόσους ἐπῆρε, πόσους;
ὡς τώρα ὑποθέτομεν πῶς κέρδισε διακόσους.
’Ο βασιλεὺς ἐστέναξεν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη,
καὶ τότε ἡ κυβέρνησις ἀμέσως παρητήθη.
’Ο βασιλεὺς τὸν Πρόεδρον καλεῖ εἰς τὸ Παλάτι,
ἀλλὰ ὁ Πρόεδρος θαρρῶ πῶς εἶναι ’στὸ κρεββάτι.
- Π.—Μωρὲ τί ἔχει, Φασουλῆ;
Φ.— Σπουδαῖαν ποδαλίαν.
Π.—Μωρὲ τί λές;
Φ.— Μὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστην τὴν ἀγίαν.
’Ο ἀναξ τότε προσκαλεῖ εὐθὺς τὸν Δεληγιάννη,
ἀλλὰ κί’ αὐτὸς πρὸς τὸ παρὸν Κυβέρνησιν δὲν κάνει.
Τοιουτοτρόπως κίνδυνον τὸ κράτος διατρέχει,
διότι, ὡς παρατηρεῖς, Κυβέρνησιν δὲν ἔχει
ἐκτὸς αὐτοῦ κί’ ὁ πόλεμος εὐρίσκειτ’ ἐπὶ θύρας...
πῶς διάολο τὴν ἔπαθε κί’ αὐτὸς ὁ Ἀπαλύρας!
’Ω ἀρχηγοί, Κυβέρνησις δὲν θέλετε νὰ γίνῃ;
καὶ τότε ἀκυβέρνητον τὸ κράτος ποῦ θὰ μείνῃ;

Χαρίλαε, κί’ ἂν βρῖσκεσαι κληθήσῃς ’στὸ κρεββάτι,
ἄρον εὐθὺς τὸν κρεββαῖον κί’ ἀμέσως περιπάται.
Θεόδωρε, κυβέρνησιν νὰ σχηματίσῃς πρέπει,
τὸ κράτος τέτοιους δισταγμοὺς ποσῶς δὲν ἐπιτρέπει.
’Ο Ἀριστείδης ἄλλοτε καὶ ὁ Εὐρυβιάδης,
’Ο Κίμων, ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀστεριάδης,
ὑπῆρξαν ἀσπονδοὶ ἐχθροί, ἀλλ’ ἔδωσαν τὰς χεῖρας...
πῶς διάολο τὴν ἔπαθε κί’ αὐτὸς ὁ Ἀπαλύρας!
’Ω παραδείγματα κλεινὰ τῶν σεβαστῶν πατέρων,
οἵτινες ἐπεδίωκον τὸ γενικὸν συμφέρον,
γιατὶ δὲν σωφρονίζετε κί’ ἐμᾶς τοὺς ἀνεψιούς σας;
Ποῦ εἶν’ ἡ αὐταπάρνησις καὶ ὁ μέγας νοῦς σας;

- Π.—Τώρα λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ, τί διάολο θὰ γίνῃ;
Φ.—Τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολον καθένας νὰ τὸ κρίνῃ,
ἀλλὰ καθόσον ἔδεται ἐντὸς τῶν ὑπογείων,
ἄχρουν, φρονῶ, θὰ ἔχωμεν καὶ πάλιν ὑπουργεῖον.
Τοιουτοτρόπως λύνονται μεγάλαι δυσκολαί,
κί’ ἐπέρχονται μεταβολαὶ καὶ τόσαι ποικιλίαι.
- Π.—Καὶ τώρα ’πὲς μου, τί φρονεῖς καὶ σὺ περὶ πολέμου;
Φ.—Περὶ αὐτοῦ, μὲν σὲρ ἀμί, δὲν ’σκέφθηκα ποτέ μου.
’Εν τούτοις, ὡς ἐξάγομεν ἐκ τηλεγραφημάτων,
οἱ Ἀγγλοὶ ἐτοιμάζονται μ’ ὅλα τὰ δυνατὰ τῶν
ἀλλὰ κί’ οἱ Ῥῶσσοι, Περικλῆ, ἐξώπλισαν τοὺς στόλους,
καὶ θάξωμε τρεχάματα μ’ Ἑγγλέζους καὶ Χαχόλους.
’Εγὼ τὰ εἶπα κί’ ἄλλοτε αὐτὰ εἰς τὰς Πλατείας,
καὶ μάλιστα ἐλάλησα περὶ ἐπιστρατείας,
ἀλλὰ τὰ λόγια μου αὐτὰ δὲν ἤκουσαν δεόντως,
κί’ οὕτως εἶπειν, βρὲ Περικλῆ, ἦσαν φωνὴ βοῶντος.
Τί νὰ σοῦ πῶ!... δὲν ἔχομεν καθόλου χαρακτηῆρας...
πῶς διάολο τὴν ἔπαθε κί’ αὐτὸς ὁ Ἀπαλύρας!
- Π.—’Αλλ’ ὅμως δὲν μοῦ ἔδωσες ποσῶς νὰ καταλάβω,
καὶ ἀπὸ τότε π’ ἀρχισες, ἐγὼ, μωρὲ, ἀνάβω.
Κί’ ἀφοῦ μοῦ ’κούφανες τ’ αὐτὰ σὰν τοῦ στραβοῦ
[τὴ λύρα,
κί’ ἀφοῦ μοῦ ’μπήκες, μασκαρᾶ, μ’ αὐτὸν τὸν Ἀπαλύρα,
εἶναι καιρὸς, μοῦ φαίνεται, νὰ φᾶς καὶ ’λίγο ξύλο,
καὶ πῆγνυε ’στὸ διάολο προτοῦ ἐγὼ σὲ στείλω.

Τοῦ Σταμούλη πατινάδα
μὲ μεγάλη φαρμακάδα.

Πολλὴ μαυρίλα ’πλάκωσε ἐφέτος εἰς τὴ Μέση,
κί’ οἱ ἐκλογεῖς μου μ’ ἔστειλαν ’στὸ διάολο πσεκέσι.

Βουλὴ σ’ ἀφίνω, ἔχε γειά, καὶ ὄπου φύγη φύγη...
τώρα χουζοῦρι, ἐρωτας, κί’ αἰώνιο κυνήγι.

Τόσον καιρὸ ἐδούλεψα κί’ ἐγὼ γιὰ τὴν πατριδα,
ἀλλ’ ὅμως τίποτα καλὸ ἐκ μέρους τῆς δὲν εἶδα.

Πάντα λερὸ ’ποκάμισο καὶ λίγδα ’στὸ καπέλο...
Βουλευτικὴ σὰν κί’ αὐτὸ ’στὸ διάολο τὸ στέλλω.

’Ελάτε σεῖς οἱ ἐρωτες καὶ σεῖς λαγωνικά μου,
κί’ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔβαλα μορᾶζι ’στὴν καρδιῆ μου.

Θέλω νὰ πάρω τὰ βουνά, νὰ πάρω τὰ λαγκάδια,
νὰ ζήσω μὲ τσοπάνηδες καὶ μὲ σκυλιῶν κοπάδια.

’Ερρε λοιπὸν, πολιτικῆ... θὰ ζήσω ἐν ἀνέσει,
καὶ δίνω πέντε φάσκελα ’στὴν ἄκρη καὶ ’στὴ Μέση.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ’στὸ ὑπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί’ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ’ ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν Ἐδ Φρονούντων — νύκτα ’μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
μ’ οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιδοῦρα,